

[Adolph Sørensen.]

Jeg har dog det håb og ønske, at den private byggesektor kan og også vil løse dette problem på en sådan måde, at forventningerne om en gennemsnitlig årlig egentlig saneringsmasse på 2 000 lejligheder også kan opfyldes.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det i nogen grad må undre mig, at man ikke har anvist at gå, om jeg så må sige, skattevejen for lettere at kunne klare den økonomiske side af saneringen. Efter min opfattelse kan man ikke se bort fra, at en hårdhændet ejendomsskattepolitik har lagt og også fortsat vil lægge mange hindringer i vejen på dette felt, og det gælder også det forhold, at man ved vurdering til ejendomsskyld m. v. for længst burde have tilgodeset dette og ikke bare ladet sig lede af afkastningsprocenten i gamle huse og kondemneringsmodne og kondemnerede ejendomme. Det burde vist egentlig ikke kunne lade sig gøre, at en ejendom, som er forbudt anvendt som menneskebolig, udnyttes til andet formål, erhvervsformål o. s. v., til lejer, der ligger langt over den hidtil opnåede leje. Noget sådant lægger jo næsten uoverstigelige økonomiske vanskeligheder i vejen for gennemførelse af saneringen, og det er også klart, at det i høj grad medfører øgede saneringstab. Jeg ved ikke, om man kunne gå vejen over en særlig vurdering af de udpegede saneringsområders lejemasse, over en midlertidig nedskæring af grundværdierne, over en eventuel skattefrihed og en deraf naturligvis følgende forholdsvis, successiv lejenedsættelse o. s. v., alt sammen naturligvis i henhold til den frist, der måtte være givet, og alt sammen med det formål at lette den endelige sanering.

Jeg har gerne villet fremsætte disse tanker til overvejelse dels under udvalgsarbejdet, dels hos den højtærede boligminister. Jeg føler mig altså ikke helt overbevist om, at lovforslaget går vidt nok på disse områder, men selv om snoren er spændt lidt lavt, har man alligevel lov til at springe så højt over, som man kan, og det håber jeg må kunne ske under det udvalgsarbejde, der forestår.

I øvrigt kan jeg for begge lovforslags vedkommende tilsige mit partis medvirken til en saglig, velvillig og hurtigst mulig udvalgsbehandling.

Lannung: Mit parti hilser med tilfredshed, at vi nu er nået til, at der er fremsat forslag til love om boligtilsyn og sanering. Allerede regeringens erklæring fra forsommeren 1957 understregede ønsket om at fremme saneringen som et led i den nydannede regerings politik.

Det siger sig selv, at en vigtig forudsætning for, at lovgivning om boligtilsyn og sanering kan praktiseres så effektivt som muligt og til en så rimelig bekostning som muligt, er, at der er en rimelig tilgang af nye lejligheder i almindelighed, og at der er særlige muligheder for at få bygget erstatningsboliger. Der er en nøje forbindelse her. Hvis der ikke er mulighed for en nogenlunde rimelig boligforsyning, bliver saneringen let alt for byrdefuld for beboerne i saneringskvarterer og for dyr for samfundet. Det var derfor nødvendigt, at boliglovene kom først.

På baggrund af, at vi må regne med, at der i alt er et halvt hundrede tusinde boliger alene i byerne og ca. 30 000 i øvrigt, som for en stor dels vedkommende må nedlægges og for den øvrige dels vedkommende gennemgribende forbedres, står vi over for en særdeles stor opgave, som kræver en indsats af alle gode kræfter.

Her må jeg måske lige indskyde, at ventres ordfører misforstod, forekommer det mig, visse tal i denne forbindelse, idet han i sine bemærkninger overså, at tallene refererer sig til forskellige forhold.

Jeg hilser, da der i så høj grad er brug for alle gode kræfter, med tilfredshed, at man i det foreliggende lovforslag om sanering har lagt vægt på ud over statens og kommunens indsats at søge at inddrage det private initiativ, de private grundejere og virksomheder, i bestræbelserne. I min gerning i Københavns borgerrepræsentation gennem det meste af en snes år har jeg haft saneringsspørgsmålet nær inde på livet og netop derfor haft lejlighed til at vurdere dets store samfundsmæssige betydning og også, hvor stor og krævende opgaven er. Det er en samfundssag ikke mindst af hensyn til den opvoksende ungdoms sundhed, moral og hele tilværelse.

Vi er i Danmark kommet langt i retning af at sikre den store befolkning på en række områder, men det gælder stadig ikke i